

ໂລກ – ແນີ້ໂລກ

ພຣະທຣມເທດນາ
ຂອງ
ສມເດືອນພຣະລູາມສັງວົງ (ສຸວະຫຼຸມໄອນ)
ແສດງໃນວັນຊຸມໂບສດ ๓ ມກຣາຄມ ພ.ສ. ២៥៤៧
ณ ພຣະຊຸມໂບສດ ວັດນວຽນເວລິຫາວ

ມູລນິຫຼືສ່າງແສຣມກາຮປົງບົດສາມາດໃຫ້ກາງພຸທະຄາສນາ

คำนำ

ตามหลักพระพุทธศาสนา การให้ธรรมเป็นการบริจาด
ที่มีอานิสงส์ประเสริฐสุด มูลนิธิส่งเสริมการปฏิบัติธรรม
ทางพุทธศาสนาจึงได้จัดพิมพ์พระธรรมคำสอนของสมเด็จ-
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแพร่แก่ท่านพุทธศาสนิกชนในวาระ
สำคัญ ๆ ตลอดมา ฉะนั้น ในโอกาสที่วันส่งกราโนซึ่งถือกันมา^๑
แต่โบราณว่าเป็นวันขึ้นปีใหม่ของคนไทย เวียนมาถึงในปี
๒๕๖๗ นี้ มูลนิธิจึงได้พิมพ์พระธรรมเทศนาของท่านเจ้าพระคุณ
สมเด็จพระญาณสังวร องค์ประธานของมูลนิธิ เรื่อง โลก—
หนีโลก เพื่อเป็นธรรมบรรณาการแด่ท่านผู้ไฝการประพฤติ
ปฏิบัติธรรม จักได้นำสาระสูงค่าของพระธรรมเทศนานี้ไป
ขัดเกลาจิตของตน ให้บังเกิดความสงบสุขและความพันทุกข์
อันเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา

มูลนิธิส่งเสริมการปฏิบัติธรรมทางพุทธศาสนา

ตึกตำหนักล่าง วัดบวรนิเวศวิหาร

ໂລກ-ເຫັນໂລກ

ບັດນີ້ ຈັກແສດງຄາສະນະຮຣມ ຮຣມຄືອຄຳສັ່ງສອນຂອງ ສມເຈົຈພະບຣມຄາສດາ ເພື່ອໃຫ້ສໍາເຮົງປະໂຍໜ້ນແໜ່ງກາຣົມ ຕາມສມຄວາກ່ຽວໜ້າຮຣມສວນະຄືວັນເປັນທີ່ພັງຮຣມ ອັນເວີຍນມາຖື່ງເຂົ້າ

ຄາສະນະຮຣມ ຮຣມຄືອຄຳສັ່ງສອນນີ້ ກີເປັນສັຕິຖາສົນ ຄືອເປັນຄຳສັ່ງສອນຂອງພະບຣມຄາສດາ ຜູ້ທຽມມີພະມາກຮຸ່ານາ ແພື່ໄປໃນສຣພສັຕິຖຸກຄ້ວນໜ້າ ແລະ ໄດ້ກຽງແສດງສັ່ງສອນ ເພື່ອໃຫ້ເວົ້າໄນຍິນກາຣ ຄືອໝູ່ແໜ່ງຫຼັກທີ່ເປັນເວົ້າໄນຍ້ຮູ້ວິເນຍຍະ ຄືອຟຶ່ງ ແນະນຳໄດ້ ໄດ້ປະສບສຸຂປະໂຍໜ້ນຮູ້ອັນຈາກທຸກໆໄດ້ ຕາມຄວາ ແກ່ງຸມີຮຣມປົງບົດຂອງຕນ

ອັນພລຂອງກາຣປົງບົດນີ້ຢ່ອມບັງເກີດມີຂຶ້ນທັນທີ ໃນເມື່ອ ໄດ້ປົງບົດ ແຕ່ວ່າພລນາງອຢານັ້ນເປັນພລທີ່ຍັງໄມ່ປຣາກງູ່ຊັດ ທຳໄໜ້ ນຸ່ຄຄລຸ່າທີ່ໄດ້ຮັບຍັງມອງໄມ່ເຫັນຄັດເພຣະເຫຼຸ່າລາຍປະກາຣ ແຕ່ກີສາມາຮຖທີ່ຈະກະທຳໄໜ້ແຈ້ງໄດ້ ຄືອເມື່ອຕັ້ງໃຈກຳນົດດູໂດຍ ເຫຼຸ່ພລກີຈະມອງເຫັນໄດ້ ແລະ ພລທີ່ປຣາກງູ່ເປັນຄວາມຕັດກີເລສໄດ້ ບັງສ່ວນບັງ ໄດ້ສັນໜີບັງ ກີເປັນສິ່ງທີ່ປຣາກງູ່ແກ່ຜູ້ໄດ້ຮັບ ທີ່ຕັດກີເລສ ໄດ້ເດີດຂາດກີເປັນອຣີຍພລ ທີ່ຈະບັງເກີດຂຶ້ນດ້ວຍອໍານາຈຂອງກາຣ ປົງບົດທີ່ເປັນອຣີຍມຣຣດ ຕັດກີເລສໄດ້ ດັ່ງນີ້ຜູ້ໄດ້ຮັດກີຢ່ອມຈະຮູ້ໄດ້ດ້ວຍ ຕນເອງ ພລທີ່ປວງນັ້ນຢ່ອມມີເກ່ຜູ້ປົງບົດຕັ້ງແຕ່ເມື່ອໄດ້ປົງບົດດັ່ງທີ່

ได้ก้าวมาแล้ว ตลอดจนถึงเป็นอริยผลซึ่งได้มาด้วยอริยมรรค อริยผลอริยมรรคนี้แล้ว ก็ได้มาด้วยการปฏิบัติและผลของการปฏิบัติ ตั้งแต่ในเบื้องต้นโดยลำดับขึ้นไป ดังที่ทุกคนได้ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบัน ก็เป็นมรรคเป็นผลในปัจจุบันของตน ๆ แต่ก็เป็นมรรคเป็นผลที่เป็นโลภิยะหรือเป็นของปุถุชนของสามัญชน ยังไม่เป็นอริยะ แต่เมื่อเช่นนั้นก็เป็นมรรคเป็นผลตั้งแต่เบื้องต้นขึ้นมาโดยลำดับ ก็พระมรรคผลที่เป็นเบื้องต้นขึ้นมาโดยลำดับดังนี้ จึงส่งขึ้นไปจนถึงอริยมรรค อริยผลที่เป็นโลกุตระ อยู่เหนือโลก เพราะฉะนั้น แม่ที่เรียกว่าโลก ๆ นี้ ก็มีความหมายทั้งที่เป็นส่วนขยายและทั้งที่เป็นส่วนละเอียด และเมื่อพูดถึงโลก ๆ ก็ย่อมไม่พ้นไปจากสัตว์โลก คือหมู่สัตว์ที่อาศัยอยู่ในโลก อันได้ทั้งมนุษย์ เดียร์จาน ตลอดจนถึงเหพดามารพรหมทั้งหลาย ตลอดจนถึงสัตว์รากจากประเทศทั้งหลาย ก็เรียกว่าเป็นสัตว์โลกด้วยกันทั้งนั้น แต่ว่าเป็นโลกที่ขยายและเป็นโลกที่ละเอียดตามลำดับขึ้นไป หรือว่าเป็นโลกที่เป็นชั้นต่ำหรือโลกที่เป็นชั้นสูงโดยลำดับขึ้นไป โลกที่เป็นอย่างขยายหรือเป็นชั้นต่ำมากนั้น ก็ได้แก่ โลกอนายภูมิทั้ง ๔ นรก เดียร์จาน เปรตวิสัยหรือวิสัยของ เปรตและสุรกายคือบรรดาพากผีทั้งหลายที่มีกายไม่ปรากฏ อนายภูมิทั้ง ๔ นี้เป็นโลกอย่างขยายหรือเป็นโลกอย่างที่เป็นชั้นต่ำ มาถึงที่เป็นโลกมนุษย์ก็นับว่าเป็นโลกที่เป็นชั้นกลาง นับเข้าใน สุคติภาพคือภาพที่เป็นสุคติที่ไปดี ละเอียดขึ้นไปก็เป็นเทวโลก

พระมโลกอันนับว่าเป็นโลกอย่างสูงหรือที่เป็นอย่างละเอียด เป็นสุคติภาพ กพที่เป็นสุคติ เพราะฉะนั้น จึงจะต้องผ่านโลก เหล่านี้ขึ้นไปโดยลำดับ ทางกายบังทางจิตใจบัง ทางกายนั้น ก็คือเมื่อผ่านจากอนามัยภูมิมากก็เป็นมนุษย์เป็นกายเนื้อ แล้วก็เป็น เทวโลกพระมหาโลกเป็นกายพิพิธ ในส่วนจิตใจนั้นแล้ว ก็ผ่านจาก ขั้นต่ำขึ้นมาหาขั้นสูงโดยลำดับ

จะพึงกล่าวได้ว่า แม้ในกายมนุษย์นี้เอง คือบุคคลที่เกิด มาเป็นมนุษย์ มีกายเป็นมนุษย์ แต่ว่าจิตใจนั้นก็เป็นไปได้หลาย ระดับ มีจิตใจเป็นเหมือนอย่างสัตว์นรก รุ่มร้อนอยู่ด้วยอำนาจ กิเลสอย่างหยาบ เพราะอำนาจของโลภโกรธหลงหรือราคะโถะ โมหะครอบงำอยู่ ทำให้เดือดร้อนอยู่ตลอดเวลาด้วยอำนาจของ บรรดาภิเษสทั้งหลายที่รุนแรง ดังนี้ก็เป็นดังจำพวกที่เรียกว่า มนุสสเนริโภ มนุษย์นรก หรือมีจิตใจปราศจากความละอาย เกรงกลัว จัดเข้าในจำพวกที่เรียกว่ามนุสสติรัจนาโน มนุษย์ เดียรัจนา หรือที่มีจิตใจเหมือนอย่างเปรตที่หิวกระหายอยู่อย่าง ไม่มีอิ่มไม่มีพอ ตรงกับคำว่ามนุสสเปโต มนุษย์เปรต หรือว่ามี จิตใจอย่างอสุรกาย ขอบแอบซ่อนประพฤติความชั่วไม่ให้ ปรากฏตัว ดังจำพวกที่แอบซ่อนตัวหลบตัวเข้าไปกระทำ โจรกรรมต่าง ๆ ก็เป็นพวกมนุสสอสุรกาย มนุษย์อสุรกาย มีกายไม่กล้าปราကุเหมือนอย่างพวกผีต่าง ๆ ก็กายมนุษย์ นั้นเหละก็เป็นไปได้ดังนี้ ก็เพราะมีจิตใจประกอบด้วยกิเลส

ทั้งหลายอย่างแรง จึงมีโมหะกำบังใจเพรา โลภจัดโกรธจัด หลงจัด จึงปฏิบัติตนไปตามอำนาจของจิตใจที่เหมือนอย่างสัตว์นรุก สัตว์เดียรัจนาเหมือนอย่างเปรตอย่างอสุรกาย ดังที่เรียกว่าเป็น จำพากอันธพาล อันธ ก็แปลว่าบอด พาล ก็แปลว่าโง่ว่าเขลา เป็นผู้เขลาเหมือนอย่างเป็นผู้บอด ดังนี้ก็เป็นจำพากที่กล่าวได้ว่า เป็นอหัมมปุริยะ คือเป็นคนที่ฝึกไม่ได้ หรืออ่อนในย คือเป็นผู้ที่ แนะนำไม่ได้ แม้พระพุทธเจ้าก็โปรดไม่ได้ พระพุทธเจ้านั้นจะ โปรดก็จำเพาะบุคคลที่จะพึงฝึกได้ อันเรียกว่า ปุริสมมະคนที่ ฝึกได้ หรือเป็นวนเนยยะ บุคคลที่แนะนำได้สั่งสอนได้ดังนี้ นี้จึงนับว่าเป็นโลกที่从严治党 เป็นอย่างเป็นทุกดิเป็นวินิบาต อย่างก็คือว่าไรความเจริญ ทุกดิก็คือว่าคดิที่ช้าไม่ดี วินิบาตก็ คือว่าตกต่ำ

โลกที่สูงขึ้นมา นั้น ก็คือมีจิตใจประกอบด้วยหิริโอตตัปปะ ความละอายความเกรงกลัว มีศีลมีธรรมตามสมควรแก่อัตภาพ ก็เป็นมนุสสมมนุสโซ เป็นมนุษย์ที่มีใจเป็นมนุษย์คือมีใจสูง ตั้งอยู่ ในศีลในธรรม มีหิริโอตตัปปะตามสมควร ก็นับว่าเป็นโลกที่สูง ขึ้นมา นับเข้าในเขตสุคติคือคดิที่ดี สูงขึ้นไปกว่านั้นก็คือ เกิดมา เป็นมนุษย์นี่แหละแต่่ว่ามีใจเป็นเทพเป็นเทวดา ประกอบด้วย หิริโอตตัปปะ ความละอายความเกรงกลัวต่อกำลังชั่ว ปฏิบัติตน อยู่ในธรรมอันขาวสะอาด มีศีล ๕ เป็นต้น เป็นผู้สูงบ เป็นสัตบุรุษ คือคนดี ก็เป็นมนุษย์ที่มีใจเป็นเทพหรือเป็นเทวดา อันเรียก

ว่ามนุสสเทโว เป็นมนุษย์เทพ ก็ันบ่าว่าเป็นโลกที่สูงขึ้นมา สูงขึ้นไปกว่านี้ก็คือมีร่างกายเป็นมนุษย์ มาปฏิบัติตนอยู่ในธรรมปฏิบัติที่สูงขึ้นไป ได้สามารถจิตตนถึงเป็นอัปปนาสามาริ สามาริที่แนบแน่น เป็นรูปปานอรูปปาน ก็เป็นมนุษย์ที่มีใจเป็นพระมหาอิกอย่างหนึ่งประกอบด้วยพระมหาวิหารธรรม คือ เมตตากรุณามุทิตาอุเบกษา หรืออาศัยพระมหาวิหารธรรมนี้อบรมจิตตนบรรลุถึงสามาริ เป็นเมตตาเจตโวภูตติ ใจพันได้ด้วยอำนาจของเมตตาเป็นต้น ก็เป็นมนุสสรหโนมนุษย์พระมหา คือมีใจเป็นพระมหา ก็เป็นอันว่าเป็นโลกที่สูง แม้จะเป็นโลกิยะเกี่ยวอยู่กับโลกแต่ร่ว่าเป็นโลกที่สูง ใจที่เป็นมนุษย์ใจที่เป็นเทพใจที่เป็นพระมหาเป็นใจสุคติทั้งนั้น และโลกก็เป็นโลกที่เป็นสุคติทั้งนั้น เป็นโลกฝ่ายดีที่สูงขึ้นโดยลำดับ และเมื่อใจเป็นมนุษย์ใจเป็นเทพใจเป็นพระมหาดังนี้ ก็เป็นอันว่าสุดโลก เมื่อปฏิบัติยิ่งขึ้นไปก็จะมีใจเป็นอริยะ เป็นโลกุตระคือพันโลกเหนือโลก อันหมายความว่าไม่เกะเกียวยีดถืออยู่ในโลก เมื่อยังเกะเกียวยีดถือก็เป็นโลกิยะคือยังเกี่ยว กับโลก เมื่อไม่เกะเกียวยีดถือคือปล่อยได้ ก็เป็นโลกุตระคือพันโลกหรือเหนือโลก

อันโลกิยะหรือโลกุตระนี้ ก็ปรากฏอยู่ที่จิตใจนี้เองมิใช่ที่อื่น เมื่อจิตใจนี้ยังเกี่ยวอยู่กับโลกยังยึดถืออยู่ก็เป็นโลกิยะ เมื่อจิตใจนี้ปล่อยวางได้ไม่ยึดถือก็เป็นโลกุตระ เหนือโลกพันโลก ยึดโลกอยู่ก็เป็นโลกิยะ ปล่อยยึดโลกก็เป็นโลกุตระ ในฝ่ายที่

เป็นโลกิยะคือยังยีดโลกอยู่นี้ก็ยีดอย่างหยาบจนถึงอย่างละเอียดขึ้นมาโดยลำดับ เมื่อยังอยู่ในอบาย คือยังมีจิตใจเป็นอบายก็ยีดอบาย ยีดกิเลสไม่ปล่อยกิเลสอย่างหยาบ ยีดบำปอกุศลทุจริตต่าง ๆ ไม่ปล่อยบำปอกุศลทุจริตต่าง ๆ ดั่งนี้คือใจอบาย มาถึงใจมนุษย์ก็เป็นอันว่าปล่อยจากอบาย マイดมมนุษยสมบัติ ต่าง ๆ เพราะฉะนั้น ก็เป็นอันว่าเป็นโลกุตตระในขั้นที่ว่าปล่อยโลกอบาย แต่มาเป็นโลกิยะในขั้นที่ว่าマイดมมนุษยสมบัติ ต่าง ๆ มาถึงใจเทพก็ปล่อยมนุษยสมบัติ แต่マイดทิพยสมบัติ ก็เป็นอันว่าเป็นโลกุตตระในขั้นมนุษยสมบัติ แต่ยังマイดทิพยสมบัติ ก็ยังเป็นโลกิยะในขั้นนี้ มาถึงใจพระมหาปลอยทิพยสมบัติ แต่ยังマイดพระมหาปล ใช่เมายีดในรูปอรูปสมบัติ ติดอยู่ในสมารธ อย่างสูง ก็เป็นอันว่าเป็นโลกุตตระในขั้นทิพยสมบัติไม่ต้องการแต่ยังマイดอยู่ในขั้นพระมหาปล คือรูปอรูปสมบัติที่เป็นสมารธ อย่างสูง คราวนี้ใจที่สูงขึ้นไปกว่านั้น คือที่เป็นใจอริยะ ก็ปล่อยวางเบื้องล่างหั้งหมด คือว่าพ้นจากโลกส่วนที่เป็นอบาย เป็นมนุษย์เป็นเทพเป็นพระมหาหั้งหมด ตามกำลังของมรรคผล อริยมรรค อริยผลที่ละสังโโยชน์ได้ ละได้เท่าไดก็เป็นโลกุตตระ เท่านั้น ส่วนที่ยังละไม่ไดก็เป็นโลกิยะ จนละสังโโยชน์ได้หมด ก็เป็นอันว่าละโลกิยะได้หมด เป็นโลกุตตระคือว่าเห็นอโลกพ้นโลกได้หมด เพราะว่าปล่อยวางได้หั้งหมดไม่ยีดถืออะไร และเมื่อละได้หั้งหมดก็เป็นมนุสสิสุทธิ์ มนุษย์ที่บริสุทธิ์

อย่างยิ่ง บริสุทธิ์หมดจดทั้งหมด ดั่งนี้คือมนุสสตอริโภ มนุชย์ที่มาเจเป็นอริยะ

เพราะฉะนั้น เกิดมาเป็นมนุษย์นี้เอง จึงมีจิตใจที่เข้าถึงทุกภาพทุกภูมิ เป็นอย่างก็ได้ เป็นมนุษย์ก็ได้ เป็นเทพก็ได้ เป็นพระก็ได้ เป็นอริยะก็ได้ และก็เป็นได้ในปัจจุบันนี้เองตามสมควรแก่การปฏิบัติ เมื่อมาปฏิบัติอยู่ในทางแห่งกุศล อันมิใช่ บรรดาทางแห่งการพันทุกข์โดยส่วนเดียว ก็เป็นมนุษย์อย่าง เป็นมนุษย์นราก มนุษย์เดียรัจนา มนุษย์เปรต มนุษย์อสุรกาย แต่ เมื่อมาปฏิบัติในทางของกุศลน้อยหรือมากขึ้น โดยลำดับ ก็เลื่อนขึ้นขึ้นเป็นมนุษย์มนุษย์ มนุษย์เทพ มนุษย์พรหม ก็เป็นอันว่าสุดโลก เมื่อละได้คือปล่อยความยึดถือได้ ก็เป็นมนุษย์อริยะ ก็เป็นโลกุตตะรัขีนไปโดยลำดับ จนถึงละวางได้หมด ตัดสั้งโยชน์ได้หมด ก็เป็นมนุสสติสุทธิ์ มนุษย์ที่บริสุทธิ์ในที่สุดดังที่กล่าวมาแล้ว ก็เป็นอันว่าได้ปฏิบัติในทางของกุศล ที่เป็นกุศลกรรมบททางของกุศลตั้งแต่เบื้องต้นขึ้นมาจนถึงที่สุด นี้เองเป็นมรรคคือทางปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ ดังที่ยกเป็นหัวข้อ ณ เบื้องต้นว่า ภิกขุหงส์หลาย ภิกขุพึงเป็นผู้ต้น ภิกขุพึงเป็นผู้มีสติ ความระลึกได้ สัมปชัญญะ ความรู้ตัว มีจิตใจตั้งมั่นเป็นสมารธ มีความบันเทิง มีความผ่องใส มีปกติ เห็นแจ้งในกุศลธรรมหงส์หลาย ในกาลเวลานั้น ๆ ตามสมควรแก่กาลเวลานั้น ๆ ดั่งนี้ ข้อปฏิบัติเหล่านี้เป็นข้อปฏิบัติที่จะส่งตนให้

พันจากโลกที่ชั่วโลกที่ต่ำโลกที่ธรรม สู่โลกที่ดีโดยลำดับจนถึงสุดโลกพันโลก คือปล่อยวางความยึดถือไปได้โดยลำดับจนถึงที่สุด ความเป็นผู้ตื่นนั้น ก็คือปฏิบัติเป็นผู้ตื่นอยู่ในการปฏิบัติธรรม ไม่เห็นแก่หลับแก่นอนมากนัก จนถึงให้ตื่นอยู่เสมอ เมื่อได้เวลาที่ควรจะหลับนอนก็หลับนอน แต่เวลาที่ปฏิบัตินั้นก็ง่วงเดินง่วง ไม่ให้ความง่วงเข้ามารอบ宏大 พังธรรมกับงับจ้อย่าให้ง่วง ค่อยระวังใจอย่าให้ง่วง ขณะทำสมารธก์ระวังใจอย่าให้ง่วง ทำการงานอะไรก็ระวังใจอย่าให้ง่วง ให้มใจตื่นอยู่สว่างอยู่เสมอ ดังนี้เป็นข้อสำคัญประการแรก และเมื่อร่มัดระวังไม่ให้มีถื่นมิ thor ความง่วงงุนเคลิบเคลิ้มรอบ宏大 มีใจสว่างอยู่ได้ดังนี้ ก็สามารถจะทำสติได้ ก็ให้ปฏิบัติทำสติ พร้อมกับสัมปชานะคือความรู้ตัว ทำสติสัมปชานะหรือสัมปชัญญะคือความรู้ตัวในกายเวทนาจิตธรรม ซึ่งตั้งขึ้นเป็นข้อปฏิบัติ ทำจิตให้ได้สมารธ คือให้ตั้งมั่นอยู่ไม่ให้เลื่อนลอยไป ให้สงบอยู่ในภายใน จนถึงให้มีความบันเทิงมีความผ่องใส่ที่ใจ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ก็ปฏิบัติพิจารณาให้เห็นแจ้งในกุศลธรรมทั้งหลายตามความเป็นจริงในกาลเวลานั้น ๆ ตามสมควรแก่กาลเวลานั้น ๆ การปฏิบัติดังนี้ เป็นการปฏิบัติอันเป็นหลักสำคัญของผู้ปฏิบัติธรรม เป็นการปฏิบัติเข้าทางอันนับว่าเป็นมรรค อันจะทำให้บังเกิดผลของการปฏิบัติขึ้นทันที ยกภูมิชั้นของตนให้สูงขึ้นไปโดยลำดับ จากความเป็นมนุษย์ใจอบาย มาเป็นมนุษย์ใจมนุษย์ใจเทพใจพระมหา จนถึง

ใจอริยะ เป็นโลกิยะเป็นโลกุตตระมาโดยลำดับ บรรลุถึงความ
พั่นทุกข์มาโดยลำดับแล

แสดงในวันอุโบสต ๓ มกราคม ๒๕๒๗
ณ พระอุโบสถ วัดบวรนิเวศวิหาร

พัฒนาสู่นวัตกรรม
บริษัท ชวนพิมพ์ จำกัด

469 ถนนพระราม 9 แขวงบางนา เขตพระนคร กรุงเทพฯ
นายชวน ศรีสุคaram ผู้จัดการ ผู้จัดพิมพ์ โทร. 2822114, 2810541